

JET & LAMMES

Een kort avondvullend toneelspel in twee delen

door

LIESBET DE VISSCHER

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **JET & LAMMES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **LIESBET DE VISSCHER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2022/0220/047

ISBN 9789038516677

Copyright: © Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be

info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 3 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(2 dames – 1 heer)

JET

LAMMES, haar man

LENA, zuster van Lammes

DECOR

Simultaan decor. Wordt heel summier gesitueerd

Leefruimte Jet: een keukentafel, een hometrainer, een zetel

Leefruimte Lammes: een zetel, een koelkast

EERSTE DEEL

Scène 1

(Leefruimte Jet)

JET: '... En ge kunt maar zien dat de hond niet verhongert!' Dat was het laatste dat hij nog riep.

LENA: Maar enfin zeg.

JET: Hij heeft zijn valies in de koffer gegooid. Ik had ze daar zelf klaargezet aan de deur. Het handvat scheurde bijna door 't gewicht; alles wat van hem was, had ik erin gestoken. Versleten tot op de draad, die valies. Ik had die gekocht toen we voor de eerste keer op congé gingen. Ge weet het nog wel, die keer toen hij zijn elleboog gebroken had.

LENA: Van die kameel gevallen?

JET: In Egypte.

LENA: Egypte was 't.

JET: En nu doen ze daar niets anders dan aanslagen. Ik zou er niet eens meer willen gaan. Ze zouden mij er nog geld voor mogen geven.

LENA: Maar ge ziet daar niet veel van.

JET: Van...?

LENA: Van die aanslagen. Mensen praten daarover, maar wij waren daar vorige zomer. In Tunesië. Dat viel goed mee. Goedkoop. En proper.

JET: Hij heeft daar nog altijd last van. Een elleboog, dat hebt ge voor alles nodig: wilt ge uw vlees snijden, wilt ge uw haag snoeien...

LENA: En eens dat het een gevoelige plek is geworden, dan geraakt ge daar niet meer vanaf.

JET: Als hij uw tuinhok komen inwrijven was, dan was hij vijf dagen invalide. Dan moest er onophoudelijk ijs op zijn elleboog. Hij zei ieder jaar: en volgend jaar kan ze 't zelf doen, maar als ge dan belde, dan durfde hij geen neen zeggen.

LENA: Allé zeg.

JET: Een grote mond altijd, maar als 't eropaan kwam...

LENA: Maar ge liet hem toch zelf zijn valies dragen, ondanks zijn slechte elleboog.

JET: Compassie is niet eindeloos. Meneer wilde weg, meneer mocht. Hij had mijn AB-SO-LU-TE toestemming.

LENA: Maar als die valies dan zo zwaar was. Zijn elleboog...

JET: Het verscot schoot bijna in zijn rug. Ik zag hem zweten.

LENA: Ai, ocharme.

JET: De auto in en weg! Ik heb nog lang staan kijken. Maar ge moet niet denken dat hij nog achterom gekeken heeft.

LENA: Zo opeens vertrekken, dat moet ge durven. De mensen kunnen weer klappen.

JET: De mensen geloven hun eigen verhalen graag. Daar leven ze van, da's hun brood en hun water.

LENA: En de hond, hoe zit het daarmee?

JET: 't Beest zit in een depressie. Hij komt niet uit zijn kot.

LENA: Hoe heeft onze Lammes dat nu toch kunnen doen?

JET: En slapen kan de hond ook niet. Hij ligt godganse dagen te treuren, zijn ogen halfstok. Mager. Ik heb al eens zijn ongewassen T-shirt in 't kot gegooid. Naar 't schijnt helpt dat om in te slapen, die geur... Maar hij blijft kajieten, heel de nacht door.

LENA: Oei.

JET: Tegen 's morgens heb ik dat T-shirt bij mij in bed gelegd. Ik dacht: ik lig hier nu ook al heel de nacht te woelen... een herkenbare geur, misschien komt het mijn gemoed ten goede.

LENA: En? Hielp het?

JET: Bijlange niet. Zweet en vuiligheid! Ik heb hem altijd weten stinken, godverdomme.

LENA: De hond?

JET: Onze Lammes. Als hij thuis kwam van zijn werk, nat in 't zweet. Dat was bij momenten niet verdraaglijk. Maar wat kunt ge zeggen tegen een mens die zich in 't zweet gewerkt heeft. Wat kunt ge dan in godsnaam zeggen?

LENA: Als ik het zo versta, dan vindt ge 't precies geen ramp dat hij vertrokken is.

JET: Waarom zou 'k nog langer treuren? Meneer laat mij zitten. Dat vertrekt hier zonder scha of schaamte, dat laat alles achter en dat denkt dat hij een nieuw leven kan beginnen. Dat doet opeens alsof wij nooit bestaan hebben. We weten allemaal...

LENA: Mmm...

JET: Eens de zotheid in een mensenkop slaat, dan zijt ge hopeloos verloren.

LENA: Hebt ge hem al gehoord ondertussen?

JET: Neen. Tourneetjes betalen en op een ander gaan vogelen, ik ken dat wel.

LENA: Zo is onze Lammes niet!

JET: Ik heb er nochtans negentien jaar lang mee onder één dak gewoond.

LENA: En ik ken hem al van toen hij geboren is! Het is altijd een eerlijke jongen geweest. Daar valt niks van te zeggen.

JET: Ah! Neen? Moet ik u eens iets vertellen?

LENA: Ja.

JET: Ja? Moet ik?

LENA: Ja.

JET: Uw broer hé...

LENA: Watte, mijn broer?

JET: Uw broer. (*stilte*) Dat hij dat durft, mij alleen achterlaten: lelijk. Maar zijn hond aan zijn lot overlaten? Schan-da-lig!

LENA: Opeens is het 'zijn' hond. Ik dacht dat alles gemeenschappelijk was binnen een huwelijk.

JET: Ja, alles behalve de hond, de pannenset, de kookboeken en het zilveren bestek.

LENA: De kookboeken? Wat is daar zo speciaal aan?

JET: Dat zijn in feite uw zaken niet.

LENA: Ah, mijn zaken niet! En uw verdriet dan, dat zijn mijn zaken wel? Voor treurpaal kan ik dienen? Zit het zo?

JET: Ik heb u niet gevraagd om naar mijn gezaag te komen luisteren.

LENA: Neen, da 's waar. Ik kwam eigenlijk gewoon eens naar de hond kijken. Als ge wilt dat ik vertrek...?

JET: Och toe, zet u terug neer. En drink iets. Wat wilt ge?

LENA: Nee nee, ik ben al weg.

JET: Het regent. Zet u neer. En trouwens, ik wilde die hond niet. Ik heb er schrik van. Daar hebben we uren over gediscussieerd. Maar ja, onze Lammes, dat is een doordrijver.

LENA: Dat was vroeger ook al zo. Hij kreeg altijd alles geregeld, de kapoen.

JET: Ik zei hem: 'trek er uw plan mee, maar ik kijk niet om naar dat beest. En hij komt ZE-KER niet binnen. En als hij 's nachts in zijn kot staat te janken, dan staat gij op.' Hij was nog niet goed vertrokken en 't was al zover.

LENA: Maar dat was uw eigen fout. Ge hadt dat T-shirt maar niet moeten geven. Dat beest was zijn kluts helemaal kwijt.

JET: Mijn fout. Voilà, daar krijgen we het al. Als dat beest morgen dood ligt, zal het ook mijn fout zijn. Ik wilde geen hond!

LENA: Ge hebt niet altijd alles te kiezen in 't leven, dat zou ge nu toch al moeten weten ondertussen. Het leven, dat is...

JET: Filosofische verklaringen kan ik op dit moment missen als de pest. Straks gaat ge mij nog zeggen dat er genoeg vissen in de zee zitten of dat er op ieder potje een dekseltje past... Ik zit met een stinkhond op mijn dak, dat is 't enige dat ik weet! En wat wilt ge nu drinken eigenlijk?

LENA: Laat maar, ge zijt toch vies gezind.

JET: Mijn man heeft mij laten zitten. Mag ik alstublieft een beetje humeurig zijn? Ik zou u eens willen zien, als uwe lamme goedgezak zijn biezen zou pakken.

LENA: Ge hebt het mij nooit gegund.

JET: Och, zo geweldig vind ik die vent van u niet.

LENA: Nu ben ik echt weg.

JET: Dan toch liever ene gelijke mijne Lammes, daar viel nog iets mee te beleven.

LENA: Het is Lammes. Gewoon Lammes. Zonder 'mijne', want het is den uwe niet langer. Hij is vertrokken. Omdat hij niet meer bij u wilde zijn. Lammes.

JET: Als hij hier morgen terug staat, dan barricadeer ik heel het huis! Met de tafel en al mijn stoelen. En dan roep ik doorheen de deur dat ik met een platte schop zijn hond de kop heb ingeslagen! (*Stilte*)

LENA: Maak u geen illusies. Hij zal niet meer terugkomen.

JET: Gelukkig maar.

LENA: Hoelang is hij nu al weg?

JET: Vier weken, twee dagen en vier uurtjes. Ongeveer.

(Lena gaat weg)

Scène 2

(Leefruimte Jet + Leefruimte Lammes. Telefoongesprek tijdens voorbereiding wafels bakken)

JET: Hallo?

LAMMES: Ik ben het.

(Lange stilte)

JET: Waarom belt ge?

LAMMES: Hoe is 't ermee?

JET: Goed.

LAMMES: Wat zijn ge aan 't doen?

JET: Ik ga wafels bakken.

LAMMES: Plezant. Van die kleintjes?

JET: Ja, van die kleintjes.

LAMMES: Het is er het weer voor. Een mens zou denken, putje zomer, we gaan languit genieten van de warme dagen met een sangriaatje in onze hangmat, maar niks van. Tijd om wafels bakken, kunt ge 't geloven? Die zomers zijn niet meer wat ze geweest zijn. Toen ik klein was, ik geloof niet dat ik ooit een lange broek droeg in de zomer. En dat begon al vanaf Pasen. Maar nu, ik loop al een hele maand met een lange broek aan. Te koud. Frisse wind. En nu met die regenvlagen. De straat stond hier helemaal onder gisteren. Paniek. Iedereen zandzakjes aan het vullen. Ze zeggen mij: 'ah voilà se, onze nieuwe gebuur weet ook al hoe het er hier aan toegaat in 't straat.' En hier recht tegenover, niet te doen: zestig centimeter hoog stond het water. En vuil water! Die hebben dikke kosten, dat kan niet anders. En die verzekeringen, die zullen zich er wel vanonder muizen. Ah ja, in de kleine lettertjes zal 't wel geschreven staan, let op mijn woorden. *(Stilte)* Moet ge niks vragen?

JET: Moet ik iets vragen?

LAMMES: Hoe het met mij gaat ondertussen? *(stilte)* Goed. Het gaat goed met mij. Ik ben opgelucht. De eerste dagen moest ik even wennen. Alleen in dat bed hier en niemand dat op mijn stuk kwam gerold *(lacht)*. En ik trok de frigo hier open en ik dacht: oei, hij is leeg. Ik dacht: de kabouters zullen hem niet komen vullen, zeker? *(lacht)* Ik ben gauw naar de winkel gereden. Duur allemaal; een mens verschiet ervan. Maar ondertussen heb ik mijn draai gevonden, ik moet het zeggen zoals het is. Ge weet, ge kent mij, ik pas mij snel aan in nieuwe situaties. Mijn baas zei dat vroeger ook altijd: zo flexibel dat gij zijt. Dat is een heel goeie eigenschap.

JET: Dat is een hele goeie eigenschap, ja.

LAMMES: Zeg, misschien spring ik straks wel eens even binnen om een wafeltje te komen eten.

JET: Goh, neen.

LAMMES: Ik kan mij voorstellen dat ge er een aantal zult over hebben. Dat is meestal zo. Toch? Dat ge teveel bakt. Dat ge dat dan niet op krijgt.

JET: Ze geraken wel op.

LAMMES: Waarom mag ik geen wafel komen eten?

JET: Omdat ik eigenlijk niet veel zin heb om u te zien.

LAMMES: Ge gaat toch niet belachelijk doen.

JET: Ik vind dat niet belachelijk. Ik heb er geen behoefte aan op dit moment.

LAMMES: Krijgt ge die wafels allemaal alleen op?

JET: Ik denk het wel.

LAMMES: (*emotioneler/kwader*) Ik vind dat ge belachelijk doet. We kunnen toch samen een wafel eten. Dat is toch gezellig.

JET: Dat is het net: ik heb geen zin om met u gezellig te zitten doen.

LAMMES: Voilà. Snapt ge 't nu? Snapt ge nu eindelijk waarom ik weggegaan ben bij u? (*stilte*) Omdat gij altijd belachelijk doet. Ge zijt weer bezig. Ik kon dat niet langer volhouden. Dat begrijpt ge toch?

JET: Neen, eigenlijk niet. Weet ge, ik heb gewoon geen zin om op uw gezicht te kijken.

LAMMES: Morgen zijn die wafels ook nog goed. Koud. Maar met de scouts vroeger, dan bakten wij die altijd een dag op voorhand. En dan de zondag, dan gingen we die rondbrengen in de straten. Geen mens die dat smaakte.

JET: Morgen past mij ook niet.

LAMMES: Omdat ge niet op mijn smoel wilt zitten kijken. (*stilte*) Voilà, mijn smoel. We zijn weer zover. Ge begint weer ruzie te maken. Belachelijk doen en ambras maken, dat is het enige dat ik u weet doen!

JET: Gelukkig dat ge dan weggegaan zijt. Dan zijt ge daar toch al vanaf.

LAMMES: Gewoon een wafel eten samen? Moet dat nu echt zoveel miserie opleveren?

JET: Miserie vraag ik niet, maar evenmin uw gezelschap.

LAMMES: Gij hebt streken gekregen. Ongelooflijk!

JET: Ik...

LAMMES: Weet ge wat? Steek die wafels in uw gat! Ik vind die toch altijd te hard als gij die maakt. En veel te weinig suiker. Salut!

JET: Daag.

Scène 3

(*Leefruimte Jet*)

JET: Wat moet ge daar nu op zeggen? Hij is altijd zo geweest. Hij kan daar in feite

niet aan doen. Het is een soort dominantie diep in hem. Hij denkt die op deze manier eer aan te doen. Een dierlijk instinct dat hem ertoe dwingt zijn mannelijkheid te laten gelden. Om te tonen hoe onoverwinnelijk hij wel is. Maar hij hangt de dwaas uit en hij is de enige die het niet door heeft.

Maar 't moet maar eens gedaan zijn! Meneer WILDE weg, meneer BLIJFT weg. *(doet zijn stem na)* 'Ik voel mij niet goed. Ik moet hier weg. Ik denk dat het door u komt, want gij... gij helpt mij niet. Gij zijt altijd met uw eigen bezig.' 'Uw patatten staan toch iedere middag gereed,' zei ik dan. 'En uw schuif ligt vol propere onderbroekskes...' Maar dan deed hij alsof hij dat niet hoorde.

(doet zijn stem na) 'En mijne kameraad he...' – zijn kameraad van 't werk, ze doen samen de laten – 'die zijn vrouw brengt hem iedere avond zijn boterhammen om half zes. Vers geplakt met krabsalade en een cakeje erbij. En mijn bokes... die zitten dan al vier uur gekneld in mijn kabas. Met kaas dan nog en dat eet ik niet zo graag.' 'Plak ze dan zelf!' had ik geroepen, maar toen werd hij kwaad. 'Als 't zo zit, ben ik hier weg!' En ik dan: 'Zoek u maar een andere sloor om uw cakeje te brengen!'

Maar het is niet altijd beter op een ander. Dat heb ik al dikwijls gehoord. Dan kwamen ze zeggen: 'ik ga weg bij mijn man, ik heb iemand anders, nu zweef ik het geluk tegemoet'. Maar dat bleek nooit van zijn leven waar te zijn. Dat ging altijd gepaard met een hoop ellendig verdriet en onverdraaglijke neerslachtigheid. Geen mens die daar gelukkiger van geworden is. *(denkt na)* Jawel... hier en daar wel iemand... uiteindelijk. Ze moeten wel, want welke keuze rest er hen nog? Dus dan klimmen ze traag en onzeker terug het dal der liefdelozen uit en dan ploeteren ze weer voort, zich langzaam bewust wordend van het feit dat liefde pas ontstaat wanneer ge mekaars miserie kunt verdragen. En twee jaar later is dat bij die nieuwe vlam weer juist van hetzelfde: dat steekt een beetje tegen bij momenten. En de vlinders, geen mens die begrijpt waarheen ze gevlogen zijn.

Scène 4

(Leefruimte Lammes + leefruimte Jet (later) - Lammes kijkt gefrustreerd in frigo die zo goed als leeg is)

LAMMES: Wel ja, hier zie! Bokes met kaas. Dat smaakt altijd! Een mens kan zo hoog van de toren blazen als hij wil, maar ik doe daar niet aan mee. Het zit hem in de kleine dingen: wie het boke met kaas niet begeert, is de krabsalade niet 'weerd'. *(eet boterham)* Ik heb mij nog niet verveeld sinds ik weggegaan ben bij mijn vrouw. Neen neen, dat was een goeie beslissing. Soms moet ge eens een keuze durven te maken, een sprong in het diepe wagen. Het is niet evident, maar ik moet zeggen: het vrijgezellenbestaan bevalt mij wel. Pas op, 't was geen slechte, ons Jet! Ze heeft altijd goed voor mij gezorgd, maar ... ik VOELDE het niet meer. En kregelig dat ik daar van werd. Ik zou stukken van mijn teljoor gebeten hebben van ambetantigheid, van frustratie, van niet weten wat of hoe. Altijd zo zot geweest van mekaar en ineens staat ge daar. Recht tegenover mekaar. En ge kijkt mekaar in de ogen. En ge stelt vast: het is weg. Ik voel het niet meer. Dan moet ge beslissen! Dan moet ge tonen welk vlees ze in de kuip heeft, dat ge geen watje zijt. Dat ge gaat voor uw geluk, uw innerlijke rust, uw...

LENA: *(op)* Uw eigendunk?

LAMMES: Ah hier, mijn zusje! Kom vlug binnen. Uw jas, zo nat! Het is niet te doen dezer dagen.

LENA: Neen, inderdaad. Het is niet te doen dezer dagen.

LAMMES: Het aantal liter water dat al uit de lucht is gevallen de voorbije week, dat is ... niet te tellen. Een boterham? Alleen kaas heb ik nog. Wie 't boke met kaas niet begeert, is de...

LENA: Neen, dank u. Waar ik voor kom: wat zijt ge nu eigenlijk van plan met de hond?

LAMMES: Onze Bal kan hier niet wonen. Dat is hier veel te klein. Zo'n beest heeft plaats nodig. Ons Jet zorgt daar toch voor, die maakt daar geen spel van.

LENA: De hond moet daar weg. Binnenkort slaat ze hem de kop in.

LAMMES: Gij ziet weer overal spoken! Ons Jet ziet dat beest ook graag.

LENA: Dat idee komt waarschijnlijk heel goed uit in uw verhaal, maar de realiteit is anders: Jet heeft genoeg van dat mormel. Ze kan hem niet verdragen. Hij MOET daar weg.

LAMMES: Ik weet het nog heel goed toen ik er mee thuis kwam... zeven weken oud, juist weg van bij de moederteef. Pas op, ik had niet eens het allerschoonste pupje uit het nest uitgekozen. Neen, en 't was ook niet de stevigste of de grootste; het dutske van de hoop zal ik maar zeggen... onzen Bal dat was gelijk een liefdespijl dat rechtstreeks in mijn hart terechtkwam. *(stilte)* Ze wist niet wat ze zag, ons Jet. Zo'n schattig bolletje wol. En dat snoetje, dat was om op te eten. Met zijn kopje altijd komen flemen. En ik smiet dat op zijn rugje en ik maar wrijven op zijn buikje en dat beestje genieten met zijn pootjes in de lucht. En ons Jet: 'Pas op, ge doet hem zeer!' Een vrouw is daar veel te voorzichtig mee. Ik moet zeggen: een man heeft daar toch meer inzicht in.

LENA: Mijn inzicht zegt anders zeer duidelijk dat ge er u gemakkelijk vanaf maakt op deze manier.

LAMMES: Zijt ge daarvoor gekomen? Om commentaar te geven?

LENA: Ik stel vast.

LAMMES: Om te komen zeggen dat ik een loser ben.

LENA: Ik vind gewoon dat iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen.

LAMMES: Om mij te laten zien hoe het wel moet?

LENA: Ge moet geen ruzie beginnen maken, Lammes.

LAMMES: Steek het allemaal in uw gat! En laat mij gerust.

LENA: Ik ben uw zus.

LAMMES: Trap het af. Met uw streken altijd.

LENA: Wel ja, het is goed. En stik in uw miserie! *(neemt natte jas, gaat naar deur, zware regenbui, moet wachten)*

LAMMES: *(reageert er niet op, gaat terug in gedachten)* We hebben lang gediscussieerd over de naam. Vooraf had ons Jet gezegd: Die hond interesseert mij niet. Ik weet geen naam.' Ik zeg: 'allé toe Jet, doe toch niet zo averechts. Hoe gaan we hem noemen?' En als ze daar dan uiteindelijk zat met dat liefpluisbeestje op haar schoot, zei ze: 'we noemen hem BEFKE.' Ik zeg: 'zoet, dat is nu toch wel een beetje speciaal, niet?' 'Naar Beverly Joe Scott,' zei ze. Daar is ze altijd fan van geweest. Ze heeft die ooit eens ontmoet in een café in Brussel.

Toevallig tegen het lijf gelopen, aan de praat geraakt en een hele avond mee op zwier geweest. Zo is ons Jet, een pleziermaker, altijd geweest! Die heeft niet veel nodig: goed gezelschap, een paar glaasjes, goeie muziek en GAAN. Dansen. Lachen. Veel plezier mee gemaakt met ons Jet! Maar opeens – ja, hoe komt dat allemaal, ik weet het niet, ik kan het niet verklaren – maar ik VOELDE het dus niet meer.

LENA: Befke?

LAMMES: Ik heb haar op andere gedachten kunnen brengen. Ik zei: Nee zoet, dat gaan we niet doen. Befke, het is nogal ... specifiek. Dus ik stelde voor: BALDEWIJN. Stoer, krachtig, een ideale roepnaam. 'Kom hier, Baldewijn!', 'Af, Baldewijn!' En dan zei zij: 'dat vind ik te lang. Dan nemen we beter BAL. Kom hier, Bal!', 'Af, Bal!' En zo zijn wij tot een ideale consensus gekomen. Onze Bal. Dat is altijd ons talent geweest, de sterkte van onze relatie: onderhandelen, communiceren, discussiëren in het kader van gemeenschappelijke doelen.

LENA: Haal dat talent dan nog maar eens boven. Het zal nodig zijn.

LAMMES: Bemoei u niet.

LENA: Luister eens goed. Onzen Bal mag niet het slachtoffer worden van jullie kinderstreken. Zie godverdomme maar dat ge het geregeld krijgt! (*gaat weg, paraplu*)

LAMMES: Kinderstreken? Alsof ge het zomaar te kiezen hebt! En het is 'uwen' Bal niet! (*neemt telefoon, belt*)

JET: Hallo.

LAMMES: (*nonchalant, onverschillig, beleefd*) Ja, Jet. Mijn excuses voor 't storen, ik bel eens heel vlug om een paar regelingen te treffen wat betreft onzen Bal. Ik heb eens nagedacht. Ik dacht zo...

JET: Kom hem maar halen. Hoe rapper, hoe liever!

LAMMES: Nu, mijn voorstel was eerder...

JET: Dat onnozel beest blaft mij de oren van mijn kop. En altijd 's nachts, ik word daar helemaal kierewiet van!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze